

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ସ୍ନେହର ସାକାରିନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତି ପ୍ରିୟ, ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ସବୁ ଆଡୁ ହଟିଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କରମାତୀତ ହେବାର ସହଜ ପୁରୁଷାର୍ଥ ବା ଉପାୟ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପକ୍କା କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ବୁଦ୍ଧି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଉ । କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀ ସମ୍ବନ୍ଧ ମନେ ନପଡିଲେ ତେବେ ଯାଇ କରମାତୀତ ହୋଇପାରିବ । ନିଜକୁ ଆତମା ଭାଇ-ଭାଇ ବୋଲି ଭାବିବା — ଏହା ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଭାଇ-ଭାଇ ଭାବିବା ଦ୍ଵାରା ଦୈହିକ ଦୃଷ୍ଟି, ବିକାରୀ ବିଚାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଦୁଇଥର ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି । ଦୁଇଥର କାହିଁକି, ଏକଥା କେବଳ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ଲାଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସାଧାରଣତଃ ଲୌକିକ ରୀତିରେ ପିତା ଶିକ୍ଷକ ଓ ଗୁରୁ ଅଲଗା-ଅଲଗା ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଯୌବନ ସମୟରେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ନିଆଯାଏ । ୨୦ ବର୍ଷ ଆୟୁଷ ପରେ ଗୁରୁ କରିଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି ତିନୋଟିଯାକ ସେବା ଏକତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ଛୋଟ-ବଡ଼ ସମସ୍ତେ ପାଠ ପଢ଼ି ପାରିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କ ମସ୍ତିଷ୍କ ବହୁତ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି ଯେ ଛୋଟ-ବଡ଼ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଭିତରେ ଆତମା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅଛି, ଆତମା ଜୀବ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ ନା, ଆତମା ଏବଂ ଜୀବ ଭିତରେ ଫରକ ରହିଛି ନା । ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆତମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଦିଆଯାଉଛି, ଆତମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ବାକି ଏଠାରେ ଶରୀର ଭରଷାଚାରୀ ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭରଷାଚାରୀର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଗାୟନ ରହିଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଶରଣାଗାରୀ ଏବଂ ଭରଷାଚାରୀ ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ଏସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ହୋଇଯାଉ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ବାବା ଆମକୁ କନିଷ୍ଠରୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆଁ କନିଷ୍ଠ ତମୋପୁରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଘୋର ନର୍କ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତମା ଭାବ, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଆମେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ — ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା କରିଦିଅ । ଏହି ଦେହ ତ ରହିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସଫଳରେ ବହୁତ କମ ସମ୍ଭବନା ପହଞ୍ଚିଥା’ନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କୌଣସି ବି ବସ୍ତୁ ମନେ ନ ପଡ଼ୁ, ଏହାକୁ ହିଁ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଦେହ ମଧ୍ୟ ବିନାଶୀ ଅଟେ, ଏଥିରୁ ମଧ୍ୟ ମମତତ୍ଵ ଚ୍ୟୁତିବା ଉଚିତ୍ । ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମମତତ୍ଵ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ନୂଆ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଣା ଆସୁରୀ ସ୍ଵର୍ଗୀ-ପୁରୁଷଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ କେତେ ବିକାରୀ ଅଟେ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତମା ଭାବ, ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତମା ବୋଲି ଭାବିଲେ ପୁଣି ଶରୀରର ଅଭିମାନ ରହିବ ନାହିଁ, ସ୍ଵର୍ଗୀ-ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆକର୍ଷଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଲିଖିତ ଅଛି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯିଏ ସ୍ଵର୍ଗୀକୁ ସମରଣ କରେ, ଏହି ଭଳି ଚିନ୍ତନରେ ଯିଏ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେ.... ସେଥିପାଇଁ କହନ୍ତି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମୁଖରେ ଗଙ୍ଗା ଜଳ ଏବଂ ମନରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ରହୁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ରହିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ, ନିଜକୁ ଆତମା ଭାବ ଏବଂ ସବୁଆଡୁ ମମତତ୍ଵ ତୁଟାଇଦିଅ । ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧର ସ୍ନେହ ଜଣଙ୍କ ପାଖରେ ଯେପରି ସାକାରିନ୍ ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ବାବା ସବୁଠାରୁ ମିଠା ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରେମିକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ କରି ବାବା ହେଲେ ଜଣେ ମାତ୍ର ପ୍ରେମିକ କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କର କେତେ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିର ବହୁତ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଯଜ୍ଞ, ତପ, ଦାନ, ତୀର୍ଥ, ବ୍ରତ କରିବା, ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିବା, ଏସବୁ ଭକ୍ତିର ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନର ସାମଗ୍ରୀ ତ କିଛି ନଥାଏ । କେବଳ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତୁମେମାନେ ପପଣ୍ଡା ଲେଖୁଛ । ବାକି ତୁମର କାଗଜ ଆଦି କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲେ, ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନରୁ ଆସି, ଶାନ୍ତ ଥିଲ । ଶାନ୍ତି ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ତୁମେ ଶାନ୍ତିର, ପବିତ୍ରତାର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ ନା । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ନେଉଛ । ପଦମରୟାଦା ତୁମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଅଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ, ଆତ୍ମିକ ପିତା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି, ଏହି ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ।

ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଡରିଲ୍ କରାଉଛନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ଏହାକୁ ଡରିଲ୍ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି —

ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏହା କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା, ତୁମେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛ ? ପରମଧାମରୁ । ଏହିପରି ଆଉ କେହି ବି ପଚାରିବେ ନାହିଁ । କେବଳ ପାରଲୌକିକ ପିତା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ପିଲେ, ତୁମେ ପରମଧାମରୁ ଆସିଛ ନା ଏହି ଶରୀର ମାଧୁଷ୍ଟମରେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଅଭିନୟ କରି-କରି ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଶରୀର ମଧୁଷ୍ଟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ସୁନାରେ ହିଁ ଖାଦ୍ୟ ମିଶିଥାଏ ପୁଣି ନିଆଁରେ ଜଳାଇ ଶୁଦ୍ଧ ସୁନା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ତନ୍ୟାସୀମାନେ ଏଭଳି ଅର୍ଥ କେବେ ବି ବୁଝାଇବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଇଶ୍ଵରଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବାର କଥାକୁ ସଂଗ୍ରାହୀକାର କରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ଯାହା ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତାହା ଅନୟ କେହି ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଏଥିରେ ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୂପେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧୁଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ସିଏ ପତିତ-ପାବନ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କୁହାଯାଉଛି । ଆଉ ମଧୁଷ୍ଟ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ରୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଶ୍ରୀ କହିବା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶୋଭା ପାଇଥାଏ । କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ତ କେହି ନିର୍ଲେପ କହିପାରିବେ ନାହିଁ, ଆତ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନମ ନେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ବିପଥଗାମୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଆସି ସତମାର୍ଗରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ହିଁ ବିପଥଗାମୀ କରୁଛି, ତୁମ ପାଖରେ ଚିତ୍ର ମଧୁଷ୍ଟ ଅଛି, ବାକି ୧୦ଟି ମୁଣ୍ଡବାଲା ରାବଣ କେଉଁଠି ନଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ରାବଣ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ତ ସପ୍ତମ ଅଟେ । ଯିଏ ଧ୍ୟାନ ପୂର୍ବକ ଶୁଣିବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳର ହୋଇଥିବେ କିନ୍ତୁ କେହି ଅଳ୍ପ ଶୁଣିବେ, କେହି ବହୁତ ମଧୁଷ୍ଟ ଶୁଣିବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଦେଖ କେତେ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଥମରୁ ଶୁଣିଛନ୍ତି — ଘରୁ ସତସତ୍ୟକୁ ନେଇଯାଉଥିଲେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ମଧୁଷ୍ଟ କହୁଛନ୍ତି ନା — ହରଣ କରିନେଲେ । ପୁଣି ଏଭଳି ହରଣ କରୁଥିବା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କାହିଁକି ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି ? ପୂଜା କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି ? ତେଣୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ । ସାରା ବିଶ୍ଵର ଯିଏ ମାଲିକ କ'ଣ କମ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ କି! ସେଠାରେ ତାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଦି ରହିବେ ନାହିଁ, ରାୟ ନେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ରାୟ ନେଇ ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି ପୁଣି କି ରାୟ ନେବେ! ତୁମକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରାତ କାହାର ରାୟ ନେବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ସଂଗ୍ରାହ ଏବଂ ନର୍କର ନାମ ମଧୁଷ୍ଟ ଶୁଣିଛ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତ ସଂଗ୍ରାହ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ପଥର ବୁଦ୍ଧି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ଆମ ପାଖରେ ଧନ, ମହଲ ଆଦି ଅଛି, ତେଣୁ ଏହା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାହ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ସଂଗ୍ରାହ କୁହାଯିବ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ସଦଗତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ସଂଗ୍ରାହ-ନର୍କ କ'ଣ ଏକତ୍ର ରହିପାରିବ । ସଂଗ୍ରାହ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ତା'ର ଅବଧି କେତେ — ଏସବୁ କଥା ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ହିଁ ଦୁନିଆ ଅଛି କେବଳ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ, ପୁରୁଣାକୁ କଳିଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଅଛି, ଭକ୍ତି ପରେ ପୁଣି ଜଞ୍ଜାନ ଆବଶ୍ୟକ । ସବୁ ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଭିନୟ କରି-କରି ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧୁଷ୍ଟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଅଧିକ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛ, ୩/୪ ଭାଗ ସୁଖ, ବାକି ୧/୪ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ଏଥିରେ ମଧୁଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯଦି ଅଧା-ଅଧା ହେବ ତେବେ ମଜା କିପରି ଆସିବ । ମଜା ସେତେବେଳେ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ କି ସଂଗ୍ରାହରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତ ସଂଗ୍ରାହକୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏହା ନୁଆ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅବିନାଶୀ ଖେଳ, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ଅଧାକଳ୍ପରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଆଉ ଅଧାକଳ୍ପରେ କେବଳ ତୁମେ ସୁରକ୍ଷାବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀରେ ରହୁଛ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ରହୁଥିବାରୁ ତୁମପାଇଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସଂସାର ହେଉଛି ଯେଉଁଠାରେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ରହିବ । ସେଠାରେ ସବୁକିଛି ନୁଆ ହେବ, ଶସ୍ୟ, ପାଣି, ଧରିତ୍ରୀ ଆଦି ସବୁ ନୁଆ । ଆଗକୁ ତୁମକୁ ସବୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ ଯେ ସେଠାରେ ଏହିଭଳି ସବୁ ହେବ । ଆଗମଉରୁ ମଧୁଷ୍ଟ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥିଲା ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଧୁଷ୍ଟ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗର ନିକଟତର ହେଲେ ଖୁସି ମଧୁଷ୍ଟ ରହିବ । ମନୁଷ୍ୟ ବିଦେଶରୁ ସଂଗ୍ରାହକୁ ନିଜ ଦେଶକୁ ଆସିଲେ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । କେହି ବିଦେଶରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାରଦଳରେ ନିଜ ଦେଶକୁ ଆଣିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ଧରିତ୍ରୀ ଅଟେ । ଭାରତର ମହିମାକୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଗଚରମ୍ଭଜନକ ଦିନିଷ । ତା'ର ନାମ ହେଲା ସଂଗ୍ରାହ । ଦୁନିଆର ସପ୍ତାଶ୍ଵରମ୍ଭ ନର୍କର ଅଟେ ଏବଂ କେଉଁଠି ଏହି ନର୍କର ଆଗଚରମ୍ଭ ଏବଂ କେଉଁଠି ସଂଗ୍ରାହର ଆଗଚରମ୍ଭ ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି, ନର୍କର ଆଗଚରମ୍ଭକୁ ମଧୁଷ୍ଟ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଜେର ମନ୍ଦିର ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ମନ୍ଦିର ରହିବ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିବ, ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ସୁଗନ୍ଧ ଆଦିର ମଧୁଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଫୁଲର ବଗିଚା ଏବଂ ସେଥିରେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ରହିବ । ସେଠାକାର ବାୟୁ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ସୁଗନ୍ଧିତ ହେବ, ଗୁରାଷ୍ଠମର ଅନୁଭୂତି ହେବ ନାହିଁ, ସଦାସର୍ବଦା ବସନ୍ତ ମଳୟ ରହିବ, ଅଗରବତୀର ମଧୁଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସଂଗ୍ରାହର ନାମ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ମନ ବିଭୋର ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଏଭଳି ସଂଗ୍ରାହକୁ ତୁରନ୍ତ ଯିବା ଉଚିତ୍, କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସଂଗ୍ରାହକୁ ଜାଣିଛ କିନ୍ତୁ ମନ କହୁଛ -- ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଅଛୁ, ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏଭଳି ସୁଯୋଗ କ'ଣ ଆମକୁ ମିଳିବ କି । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଦେବତାମାନେ, ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି! ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ।

୮୪ ଜନମ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ନେଇଛ, ତୁମେମାନେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ଏହି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ତ ଅନେକ ଥର ଏହି ରାଜ୍ୟ ନେଇଛୁ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଆସିଛୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଜନମ ପବିତ୍ର ରହିଲେ ୨୧ ଜନମ ପରମ୍ପରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତୁମେ କାହିଁକି ପବିତ୍ର ନ ହେବ! କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏପରି ଅଟେ ଯେ, ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି କଳହ ରହୁଛି, ମନ ମିଶୁ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରୁନାହାନ୍ତି । ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସ୍ନେହ ରହିବ ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ବୋଲି ଭାବିବେ, ତେବେ ଦେହର ଅଭିମାନ ମଧ୍ୟ ତୁଟିଯିବ । ଏହା ହିଁ ମେହନତର କାମ । ବହୁତ ସହଜ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଯଦି କାହାକୁ ଏହା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ବୋଲି କହିବ ତେବେ ତାଙ୍କର ମନୋବଳ କମିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଏହାର ନାମ ସହଜ ଯାଏ ଅଟେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ, କେବଳ ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ, ପରଥମେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମାର କଳତ୍ୱ ଛାଡିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇପାରିବ । ତେଣୁ ପରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଭାରତର ଏହି ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭାରତକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହି ମିଳିଥିଲା । ପ୍ରାଚୀନ ଅର୍ଥାତ୍ କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ? ସେମାନେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା, ସେହି ରାଜଯୋଗ ପୁନର୍ବାର ବାବା ଆମକୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପରାୟାମାଥା ଯେ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ କେଉଁଠାରେ ? ତେବେ କହିବେ ଆମର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ଭୁବନୀ ଅଟେ । ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମିଳୁଛି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇଗଲା ଆଉ ଜ୍ଞାନର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକ । ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମୟରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସି ସୁଖ ପାଇବେ । ସମସ୍ତେ ଭାଷା ମୁକ୍ତିଧାମ, ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରୁ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବେ ଆଉ କୌଣସି ଦୁନିଆ ନାହିଁ । ଉପାମାନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିନାଶର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ବମ୍ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କ'ଣ ରଖିବା ପାଇଁ ? ବାରୁଦ ବିନାଶ ପାଇଁ ହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ଏସବୁ ଜିନିଷ ରହିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ୮୪ ଜନମ ଶେଷ ହେଉଛି, ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବୁ । ଦୀପାବଳୀ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ନୂଆ-ନୂଆ ଭଲ ଭଲ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନୂଆ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧୁଛ, ଏହା ହେଲା ଅବିନାଶୀ କଥା । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦର ପବିତ୍ର ଶରୀର ମିଳିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଅପ୍ରାକୃତିକ ଭାବେ ଫେସନ କରୁଛନ୍ତି, ପାଉଁଶ ଆଦି ଲଗାଇ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିବ । ଆତ୍ମା ସଦା ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯିବ, ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ସ୍କୁଲରେ ସମସ୍ତେ ଏକାପରି ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ — ଆମେ ଏହିଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ ।

ଏହା ତୁମର ଇଶ୍ୱରୀୟ କୁଳ ଅଟେ । ପୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପରିବାର ହେବ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ରାଜତ୍ୱ ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ, କଳିଯୁଗରେ ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ରାଜତ୍ୱ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେଉଁ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ରାଜତ୍ୱ ରହିଯାଉଛି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୂନ୍ୟ ତ କେବେ ହେଉନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏହିଭଳି ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ ଏବଂ ଇଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଯାଇଛି । ତୁମେ ଆତ୍ମା କେଉଁଠାରେ ନିବାସ କରୁଛ ? ଆତ୍ମା ଭାଇ ପଚାରୁଛି, ଆତ୍ମା କେଉଁଠାରେ ରହିଥାଏ ? ତେବେ କହନ୍ତି — ଏହି ଭୁବନୀରେ । ଏହା ତ ସାଧାରଣ କଥା ଅଟେ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ଯତୀତ କିଛି ବି ମନେ ନପଡନ୍ତୁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ଆଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏବେ ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ, ବିକରମ ରୂପୀ କଳତ୍ୱକୁ ଛଡାକିବାକୁ ହେବ । କୃତ୍ରିମ ଫେସନ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ସଦା ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ଯତୀତ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ । ଏହି ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ପଡିବ । ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟି ସାମ୍ରାଜ୍ୟିକ ଭାବରେ ପକ୍କା ହେବା ଦରକାର ।

ବରଦାନ:-

ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ବ୍ରତ ଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କର ବୃତ୍ତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ମହାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ମହାନ ହେବାର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର ହେଲା “ପବିତ୍ରତା” । ଏହି ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତକୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରୂପରେ ଧାରଣ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମହାନ ଆତ୍ମା ହେବା । କୌଣସି ବି ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ବ୍ରତ ବୃତ୍ତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାଏ । ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତ ନେବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ବୃତ୍ତିକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା । ବ୍ରତ ପାଳନ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥୁଳ ରୀତିରେ

ବାରଣ ରଖିବା ଏବଂ ମନ ଭିତରେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ନେବା । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଯଦି ହେବାର ବ୍ରେତକୁ ଧାରଣ କରିଛ ଏବଂ ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ — ଏହିଭଳି ଭାବନାରେ ଭାବର ମନୋବୃତ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିଛ । ଏହି ବୃତ୍ତି ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବା ମହାନ ଆତ୍ମା ହୋଇପାରେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ଯଦି ବ୍ରେତରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ମୁଖରେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପର ବୋତାମ ଲଗାଇଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***